

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Základní škola J. A. Komenského Louny, Pražská 101, příspěvková organizace**, sídlem Pražská 101, Louny, zastoupená Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 30. 6. 2020, č. j. MMR-32495/2020-26, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2022, č. j. 17 A 100/2020-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný přiznal žalobkyni dotaci k financování projektu „*Šance pro každého*“, id. č. CZ.06.2.67/0.0/0.0/16_063/0003980, ve výši 6 390 234,46 Kč. Na základě výsledku administrativního ověření žádosti o platbu nebyla žalobkyni vyplacena část dotace ve výši 239 283,49 Kč [postupem dle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla)], s odůvodněním,

že žalobkyně porušila povinnosti stanovené zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“). Proti opatření o nevyplacení části dotace podala žalobkyně námitky, o kterých rozhodla ministryně pro místní rozvoj rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku tak, že je shledala nedůvodnými a opatření spočívající v nevyplacení uvedené části dotace žalobkyni potvrdila.

[2] Dle rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj došlo při zadávání veřejné zakázky k pochybení, a to ve dvou částech veřejné zakázky (část 1 – zajištění konektivity školy a část 4 – koncové prvky, ICT a příslušenství). Pochybení spočívalo v porušení zásady nediskriminace (§ 6 odst. 2 ZZVZ) a zásady přiměřenosti (§ 6 odst. 1 ZZVZ), konkrétně v porušení povinnosti nevytvářet bezdůvodně překážky hospodářské soutěže (§ 36 odst. 1 ZZVZ) a povinnosti stanovit kritéria technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky (§ 73 odst. 6 ZZVZ). V obou výše uvedených částech veřejné zakázky žalobkyně jako zadavatelka požadovala doložit zkušenost uchazeče s minimálně třemi dodávkami obdobného charakteru o minimální hodnotě (dále jen „referenční zakázky“), přičemž všechny tři musely být poskytnuty výhradně školskému zařízení. Právě v podmínce poskytnutí předchozích dodávek *výhradně školským zařízením* spatřoval žalovaný bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, neboť kvalifikační kritérium stanovené tímto způsobem (neodpovídající složitosti a rozsahu veřejné zakázky) mohlo odradit potenciální dodavatele z účasti v zadávacím řízení, a mohlo tak ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

[3] Žalovaný dále uvedl, že zajištění konektivity a dodávky a instalace ICT prvků (včetně zaškolení personálu) nelze považovat za plnění specifické pouze pro školní prostředí. Příklady uváděné žalobkyní za účelem prokázání výrazné specifičnosti školního prostředí nepovažoval za příklady, které by zakládaly odlišnost dosahující potřebné intenzity. Žalovaný také v rozhodnutí podrobně popsal, v jaké konkrétní výši byla dotace krácena ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky, přičemž se jednalo o 5 % poskytované podpory na části veřejné zakázky dotčené shora uvedeným pochybením.

[4] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že zákon nezakazuje zadavateli blíže specifikovat požadavky za účelem zajištění požadované úrovně kvality a naplnění specifických potřeb žalobkyně (integrace odborné učebny do školního prostředí, kvalifikovaný servis se zajištěním školení a specifické potřeby školství). Žalobkyně považovala výklad žalovaného za omezení smluvní svobody, která byla v daném případě zaměřena na kvalitu plnění. Dle žalobkyně popsaným jednáním nikomu nevznikla (ani nemohla vzniknout) škoda. Dále žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky proporcionality odvodů za porušení rozpočtové kázně s tím, že ona sama čerpala veškeré prostředky v souladu s účelem dotace, a tedy nedošlo k porušení dotačních podmínek.

[5] Městský soud v Praze žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Přisvědčil závěrům žalovaného, že žalobkyně porušila zásady přiměřenosti a nediskriminace tím, že jako podmínku referenčních zakázek stanovila, že musely být v minulosti poskytnuty výlučně školskému zařízení. To vedlo k vyloučení ze soutěže těch subjektů, které sice v minulosti dodávky obdobného charakteru realizovaly, avšak nikoli ve vztahu ke školským zařízením. Žalobkyně zároveň dle krajského soudu neuvedla žádný legitimní

pokračování

důvod, který by ospravedlňoval odlišný přístup žalobkyně jako zadavatele k různým dodavatelům. Neuvedla konkrétní specifika školství, kterých se obecně dovolávala v žalobě, a ani městský soud neshledal žádné zásadní odlišnosti v poskytování dodávek školským zařízením oproti dodávkám poskytovaným např. úřadům nebo větším obchodním společnostem. Rovněž zajištění servisu a školení představuje dle městského soudu běžný požadavek u obdobných veřejných zakázek, který neodůvodňoval omezení hospodářské soutěže.

[6] K namítanému omezení smluvní svobody městský soud uvedl, že žalobkyni byla poskytnuta dotace, přičemž i ze samotných dotačních podmínek vyplývala povinnost žalobkyně jako příjemce dotace postupovat podle ZZVZ. Tím byla logicky omezena i její smluvní svoboda. K tvrzené snaze o zajištění kvalitního díla městský soud poznamenal, že není zřejmé, z čeho žalobkyně usuzuje, že dodavatel, který v minulosti poskytl dodávky právě školskému zařízení, poskytne poptávané dílo kvalitněji než dodavatel, který má odpovídající zkušenost např. s dodávkami předmětu plnění pro úřady či větší obchodní společnosti.

[7] Dle městského soudu nebyla pro posouzení věci rozhodná ani otázka, zda postupem žalobkyně vznikla (či mohla vzniknout) škoda. V této souvislosti zároveň připomněl, že pokud by žalobkyně nezužila okruh možných dodavatelů stanovením sporného kvalifikačního požadavku, mohla obdržet nabídku s nižší nabídkovou cenou, než činila cena nabídnutá vítězným uchazečem, a tedy by na veřejnou zakázku vynaložila méně finančních prostředků.

[8] Městský soud se rovněž podrobně věnoval výši nevyplacené části dotace a její přiměřenosti. Upozornil, že žalovaný postupoval předvídatelně, vycházel z obecných dotačních pravidel, které byly součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace. Za tento typ pochybení (nepřiměřená a diskriminační kvalifikační kritéria) dotační pravidla předpokládala snížení dotace až o 25 % z částky podpory určené na veřejnou zakázku dotčenou pochybením. V souladu s pravidly žalovaný využil dolní hranici možné finanční opravy a dotaci snížil pouze o 5 %. Tento postup odůvodnil zjednodušeným podlimitním řízením, neprokázáním přeshraničního významu nebo účelového jednání žalobkyně, jakož i tím, že účel dotace byl naplněn a soutěž proběhla, byť v omezené míře. Městský soud považoval výši krácené dotace za adekvátní a postup žalovaného za odpovídající požadavkům soudní judikatury na proporcionalitu krácení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že uvedl-li městský soud, že jako zadavatelka veřejné zakázky byla povinna se řídit zákonem, přesně to činila a § 6 ZZVZ dodržela. Uvedla, že toto ustanovení nezbavuje stěžovatelku smluvní nesvéprávnosti (*pozn. soudu: správně patrně svéprávnosti*), ale „naopak ji vybavuje odborností, kdy je schopna toto ustanovení nejlépe a ku prospěchu věci využít“. Stěžovatelka připomněla, že si byla vědoma toho, že při zadávání veřejných zakázek se jedná o kontraktaci, kde do popředí vystupují veřejné zájmy a kde zadavatel disponuje veřejnými prostředky (v tomto případě dotačními prostředky). Právě tyto zájmy ovšem stěžovatelka dle vlastních slov chránila tím, že se pokusila nalézt

co nejlepšího uchazeče pro poptávanou dodávku a požadovala kvalitní plnění od zkušeného dodavatele. Stěžovatelka nerozuměla rozdílu v soutěži mezi třemi nebo pěti uchazeči.

[10] Dále uvedla, že jí není jasné, z jakého právního předpisu vyplývá, že by zadavatel byl povinen stanovit minimální úroveň pro splnění technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti předmětu veřejné zakázky. Naopak se domnívala, že byla oprávněna stanovit požadavky tak, že překážku hospodářské soutěže vytvoří, neboť sledovala veřejný cíl v podobě kvality dodávky.

[11] Stěžovatelka shodně jako v žalobě obecně poukázala na specifika prostředí školských zařízení, včetně potřeby následného servisu a proškolení pedagogů. Zopakovala rovněž námitku, že jejím postupem nikomu nemohla vzniknout škoda. Doslovně z žaloby převzala také odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu vztahující se k problematice proporcionality odvodu za porušení rozpočtové kázně. Stěžovatelka postrádala zdůvodnění, proč nebyla vyplacena právě tato a nikoli jiná část dotace. Opětovně také zdůraznila, že všechny prostředky byly čerpány na účel, pro který byla dotace poskytnuta, a tedy nedošlo k porušení dotačních podmínek. Závěrem se dovolávala zdravého rozumu při výkladu právních předpisů.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatelka pouze jinými slovy opakuje svá dřívější tvrzení obsažená v podané žalobě a námitkách. Poukázal na některá rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, z nichž ve své rozhodovací činnosti vycházel. Zdůraznil, že stěžovatelka nepředložila jediný relevantní důvod, proč omezila množinu potenciálních dodavatelů na ty, kteří poskytlí referenční zakázky výhradně školským zařízením, ačkoliv tento segment nevykazuje žádné nadstandardní požadavky z hlediska dodávek ICT vybavení, jeho instalace, zaškolení personálu ani servisních prací. Žalovaný rovněž vyvracel stěžovatelčin názor, že jejím postupem nikomu nemohla vzniknout škoda. Dle jeho názoru mohl v první řadě postup zadavatele (stěžovatelky) uškodit všem potenciálním dodavatelům, jejichž účast byla nepřiměřeně nastaveným požadavkem omezena. Dále bylo povinností příjemce dotace nakládat s přislíbenými prostředky hospodárně, přičemž nelze vyloučit, že mezi uchazeči nesplňujícími nelegitimní podmínku stěžovatelky mohl být uchazeč, který by nabídl výhodnější nabídku. Žalovaný se také domníval, že v průběhu správního řízení dostatečně odůvodnil výši provedené opravy (nevyplacené dotace) a že jeho postup byl v souladu s požadavkem na proporcionalitu při krácení dotace, jak vyplývá ze soudní judikatury.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] V projednávaném případě je z obsahu podané kasační stížnosti patrné, že stěžovatelka v převážné míře pouze opakuje argumenty vznesené již v námitkách a žalobě, s nimiž se v odůvodnění rozhodnutí a napadeného rozsudku podrobně vypořádal jak žalovaný, tak městský soud. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je tak v kasační stížnosti v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost

pokračování

napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tím rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019-33, či ze dne 19. 9. 2022, č. j. 6 Afs 220/2021-32). Náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných před správním orgánem nebo v žalobě, neboť námitky ve správním řízení a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel tak sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci zopakovat, např. tehdy, pokud soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, případně neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti napadeného rozsudku toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za stěžovatele domýšlel, z jakých důvodů pokládá napadené soudní rozhodnutí za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015-45, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[15] V nyní souzeném případě se městský soud v napadeném rozsudku podrobně a přezkoumatelně vypořádal se všemi uplatněnými žalobními body (viz shrnutí v bodech [6] - [9] tohoto rozsudku výše), které neshledal důvodnými. Nejvyšší správní soud se s posouzením městského soudu ztotožňuje a s ohledem na to, jakým způsobem byly formulovány uplatněné kasační námitky, na ně rovněž pouze v obecné míře v tomto rozsudku reaguje.

[16] Podle § 6 odst. 1 ZZVZ *žadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace*.

[17] Z hlediska nyní souzené věci jsou tyto zásady dále konkretizovány v § 36 odst. 1 ZZVZ, dle kterého *žadavací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže* (vychází ze zásady nediskriminace), a v § 73 odst. 6 ZZVZ, dle kterého *pokud zadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit, a) která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a b) minimální úroveň pro jejich splnění* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).

[18] Bezdůvodnými překážkami hospodářské soutěže se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, body 38 a 39 (a v něm vyjmenované judikatuře); k přiměřenosti požadavků na prokázání technické kvalifikace je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j. 6 Afs 214/2021-37, body 23 a 24 (a judikaturu v něm uvedenou, z níž správně vycházel i městský soud).

[19] Pokud stěžovatelka v rámci stěžejní kasační námítky uvádí, že si byla vědoma požadavků § 6 ZZVZ a řídila se jimi, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením

žalovaného a městského soudu, že stěžovatelka porušila zásadu zákazu diskriminace tím, že stanovenými zadávacími podmínkami bezdůvodně vytvořila překážku hospodářské soutěže (§ 36 odst. 1 ZZVZ). Současně porušila zásadu přiměřenosti, neboť požadovala prokázání technické kvalifikace nepřiměřeným způsobem vzhledem ke složitosti a rozsahu veřejné zakázky (§ 73 odst. 6 ZZVZ).

[20] V souzené věci nelze hovořit o omezování smluvní „svéprávnosti“, či „nesvéprávnosti“, jak činí stěžovatelka v kasační stížnosti, nýbrž je třeba zdůraznit prostou skutečnost, že stěžovatelka požadavkem na prokázání technické kvalifikace (doložením referenčních zakázek poskytnutých *výhradně školským zařízením*) stanovila překážku hospodářské soutěže, aniž byla schopna vysvětlit a doložit její důvodnost. Důvodnost stanovení konkrétní zadávací podmínky se přitom musí vždy opírat o legitimní potřebu zadavatele, přičemž důkazní povinnost leží v tomto ohledu vždy na zadavateli (výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 295/2020-143, bod 39, nebo též rozsudky ze dne 30. 3. 2022, č. j. 8 As 203/2020-168, bod 41, a ze dne 13. 2. 2023, č. j. 6 As 338/2021-52, bod 23). Obecná stěžovatelčina tvrzení o specifické povaze zakázek v prostředí školských zařízení a potřebě servisu a školení nevysvětlují ani nedokládají legitimní potřebu stěžovatelky jako zadavatelky, reakci městského soudu obsaženou v bodě 24 odůvodnění napadeného rozsudku je proto možno hodnotit jako adekvátní a dostačující. Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s hodnocením žalovaného obsaženým na str. 5 a 6 rozhodnutí. Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že stěžovatelka s těmito závěry v žalobě ani kasační stížnosti nepolemizovala, nad rámec uvedeného podotýká, že ani tato tvrzení by neosvědčila legitimní potřebu pro stanovení výše popsanych kvalifikačních požadavků způsobem, jakým tak stěžovatelka učinila.

[21] Jen obtížně lze reagovat na kasační námitku, že stěžovatelka nerozumí rozdílu v soutěži tří nebo pěti uchazečů. Nejvyšší správní soud proto pouze podotýká, že již stěžovatelkou vzývaný zdravý rozum by měl vést k úvaze, že čím více bude uchazečů o veřejnou zakázku, tím více se sejde nabídek, což zadavateli umožní „těžít“ z širší hospodářské soutěže a vybírat z více předložených nabídek skutečně tu nejvýhodnější. V nyní souzené věci taktéž nelze odhlížet od skutečnosti, že v části 1 veřejné zakázky stěžovatelka obdržela toliko 2 nabídky, přičemž jednoho z uchazečů následně vyloučila pro nesplnění jiného kvalifikačního požadavku. V části 4 veřejné zakázky pak obdržela jedinou nabídku. Tvrzení o snaze ochránit veřejné fiskální zájmy tím, že se stěžovatelka pokoušela nalézt co nejlepšího uchazeče pro poptávanou dodávku, proto ve vztahu ke shora popsaným skutkovým okolnostem případu působí přinejmenším zarážejícím dojmem.

[22] Stejným způsobem působí i kasační námitka, že stěžovatelce není zřejmé, z jakého právního předpisu vyplývá, že by zadavatel byl povinen stanovit minimální úroveň splnění technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti předmětu veřejné zakázky. K vyřízení této námítky postačuje opakovaný poukaz na § 73 odst. 6 ZZVZ (citovaný výše), který ve vydaných rozhodnutích citovali jak městský soud, tak žalovaný.

[23] K námitce, že postupem stěžovatelky nikomu nevznikla a ani nemohla vzniknout škoda, Nejvyšší správní soud odkazuje na vysvětlení, jehož se stěžovatelce dostalo již od

pokračování

městského soudu (konkrétně na bod 28 odůvodnění napadeného rozsudku), s nímž stěžovatelka nijak nepolemizuje.

[24] Rovněž k judikatuře Nejvyššího správního soudu (bez dalšího zopakované v kasační stížnosti) nelze konstatovat nic jiného, než uvedl městský soud v bodě 29 odůvodnění napadeného rozsudku. Důvod, pro který stěžovatelka touto judikaturou v kasační stížnosti v dané věci argumentuje, není Nejvyššímu správního soudu zřejmý, neboť z ní (stejně jako z desítek dalších rozsudků) vyplývá toliko požadavek na uplatňování principu proporcionality při krácení dotace. Tento požadavek byl vyčerpávajícím způsobem shrnut v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, a byl v nyní souzené věci žalovaným i městským soudem správně aplikován. Důvod, pro který byla dotace krácena o 5 % (z částky podpory určené na části 1 a 4 veřejné zakázky), byl obsažen již v opatření, jímž byla stěžovatelka informována o nevyplacení části dotace, a následně podrobně popsán v odkazované pasáži rozsudku městského soudu. S tímto posouzením městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nepolemizuje, pouze mechanicky opakuje svou dřívější argumentaci. Nejvyšší správní soud proto závěrem pouze doplňuje, že se jednalo o nejnižší možné krácení, které předvíдалy i dotační podmínky jako součást rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[25] Pokud se jedná o námitku, že stěžovatelka veškeré prostředky čerpala v souladu s účelem, pro který byla dotace poskytnuta, a tedy nedošlo k porušení dotačních podmínek, Nejvyšší správní soud uvádí, že nejen nedodržení účelu dotace, ale i porušení právních předpisů, nebo dokonce porušení „pouze“ jiných dotačních podmínek, je důvodem pro nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel. Obdobný závěr ve vztahu k jiným porušením rozpočtové kázně, než je nedodržení účelu dotace, zaujal rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33, viz body 35 až 38.

[26] Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že stěžovatelka porušila pravidla zadávání veřejných zakázek tím, že v rozporu s principy proporcionality a zákazu diskriminace (§ 6 ZZVZ) nedůvodně omezila hospodářskou soutěž (§ 36 odst. 1 ZZVZ) a stanovila nepřiměřený požadavek na prokázání technické kvalifikace (§ 73 odst. 6 ZZVZ). Nevyplacení části dotace v podobě konečného krácení bylo provedeno v souladu s rozpočtovými pravidly (§ 14e rozpočtových pravidel) i s principem proporcionality.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu